

Sygn. akt IV CSK 532/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Gminie Z.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 lipca 2015 r., którym została zasądzona na rzecz powoda kwota 65 000 zł tytułem zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości połączyła z art. 411 pkt 1 k.c., w odniesieniu do zwrotu „nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany” w sytuacji, gdy spełniającym świadczenie jest profesjonalny przedsiębiorca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., obligowała skarżącą do wskazania przepisu, który wymagałby wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.), jak też wyjaśnienia na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu oraz przedstawienia, że wątpliwości te mają poważny i rzeczywisty charakter, nie są zaś zwykłymi wątpliwościami, które wyłaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Jeśli na tle stosowania tych przepisów powstały już rozbieżności w orzecznictwie, na skarżącym spoczywa obowiązek ich przedstawienia.

Nie ma podstaw do uznania, że podniesione przez skarżącą kwestie budzą poważne wątpliwości. Nie zostały przedstawione w skardze kasacyjnej argumenty, które przekonałyby do podejmowania wykładni art. 411 pkt 1 k.c. w przedstawionym aspekcie. Wbrew twierdzeniu skarżącej nie występuje w tym zakresie rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego, która miałaby skłaniać do przyjęcia, że istnieje potrzeba wykładni przywołanego przepisu. W judykaturze i doktrynie wielokrotnie zajmowano stanowisko odnoszące się do „wiedzy świadczącego o braku zobowiązania”. Powołane w uzasadnieniu wniosku orzeczenia Sądu Najwyższego nie wskazują na rozbieżność w orzecznictwie w orzecznictwie sądów. Artykułowane

wątpliwości dotyczą stosowania art. 411 pkt 1 k.c. w okolicznościach sprawy, a nie wykładni tego przepisu.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności, której przyczyny Sąd najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj